08/11/2021

Η επιρροή του Μεγάλου Βασιλείου στις σύγχρονες δομές υγείας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μονεμβασίας και Σπάρτης

Το Πρόγραμμα Μεταπτυχιακών Σπουδών, με τίτλο "Μονάδες Εντατικής Θεραπείας" του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, διοργάνωσε επιστημονική ημερίδα το Σάββατο 6 Νοεμβρίου 2021, στο Πνευματικό Κέντρο Δήμου Σπάρτης, υπό την αιγίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Μονεμβασίας και Σπάρτης με θέμα: "Η επιρροή του Μεγάλου Βασιλείου στις σύγχρονες δομές υγείας και πρόνοιας".

Τους παρευρισκόμενους καλωσόρισε ο Δρ. Ευάγγελος Γιαβασόπουλος, Διευθυντής Νοσηλευτικής Υπηρεσίας στο "ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΕΙΟ" Γ.Ν.Α. και Πρόεδρος της Εταιρείας Νοσηλευτικής Έρευνας & Εκπαίδευσης. Στη συνέχεια απηύθυνε διαδικτυακό χαιρετισμό, η Διευθύντρια Σπουδών κ. Αναστασία Κοτανίδου, Καθηγήτρια Πνευμονολογίας – Εντατικής Θεραπείας της Ιατρικής Σχολής του ΕΚΠΑ και υπεύθυνη της Α΄ Κλινικής Εντατικής Θεραπείας του Νοσοκομείου ‘’ ο

Ευαγγελισμός’’. Χαιρετισμό επίσης απηύθυναν η καθηγήτρια του τμήματος Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου και Αντιπρύτανης Έρευνας και Δια βίου Εκπαίδευσης κ. Σοφία Ζυγά, όπως και η Διευθύνουσα της Νοσηλευτικής Υπηρεσίας του Νοσοκομείου Σπάρτης κ. Στάμω Καπετανούδη.

Την εναρκτήρια ομιλία **έκανε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Ευστάθιος,** με θέμα: ‘’Βασίλειος ο Μέγας’’. Νωρίτερα τον σεπτό Ποιμενάρχη είχε παρουσιάσει με θερμά λόγια σεβασμού και αγάπης η ομότιμη καθηγήτρια Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής κ. Χριστίνα Μαρβάκη.

Μετά την ομιλία ακολούθησε απονομή τιμητικής πλακέτας στον Σεβασμιώτατο **από τον παθολόγο – ογκολόγο και Επιμελητή του Ογκολογικού τμήματος του Γ.Ν.Α ‘’ο Ευαγγελισμός’’ κ. Νεκτάριο Αλεβιζόπουλο,** για την συμβολή του στη διεξαγωγή της επιστημονικής αυτής συνάντησης, αλλά κυρίως για το σπουδαίο πνευματικό, κοινωνικό και φιλανθρωπικό του έργο.

Ακολούθησαν πέντε ακόμα ομιλίες με ενδιαφέροντα θέματα από αξιόλογους επιστήμονες.

Συγκεκριμένα, η κα Κωνσταντίνα Γαϊτάνου, πλοίαρχος, τομεάρχης Ειδικών Μονάδων και συντονίστρια Μονάδας Ιατρικώς Υποβοηθούμενης Αναπαραγωγής Ν.Ν.Α ανέπτυξε το θέμα ‘’Βασιλειάδα’’, ο κ. Γρηγόριος Λακιώτης, γεν. χειρουργός , Διευθυντής Ε.Σ.Υ. Β΄ χειρουργικού τμήματος του ‘’Ευαγγελισμού’’, μίλησε με θέμα ‘’Η ιατρική επιτομή της φιλανθρωπίας και ο Μ. Βασίλειος’’, ο κ. Χαράλαμπος Ζήσης, χειρουργός θώρακος, Διευθυντής Ε.Σ.Υ. του τμήματος θώρακος – αγγείων του ‘’Ευαγγελισμού’’, ανέπτυξε το θέμα: ‘’Μόρφωση – Εκπαίδευση και διαμόρφωση προσωπικής ευθύνης στην διαφύλαξη της υγείας του πληθυσμού’’, ο κ. Νεκτάριος Αλεβιζόπουλος ανέπτυξε το θέμα: ‘’Από τη Βασιλειάδα της Καισαρείας στη σύγχρονη Βασιλειάδα της Λακωνίας’’ και ο κ. Ιωάννης Κουτελέκος, επίκουρος καθηγητής του τμήματος Νοσηλευτικής του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής, μίλησε με θέμα ‘’Ο Άγιος των γραμμάτων και το σύγχρονο εκπαιδευτικό σύστημα’’.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ κ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ, ΜΕ ΘΕΜΑ: "ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ"

Μέ βαθύτατα αἰσθήματα τιμῆς στά πρόσωπά σας, ἀγάπης στόν καθένα χωριστά, πού εἶναι ἀληθινή σύμφωνα μέ τήν ἐκκλησιαστική μαρτυρία τοῦ 1ου μ. Χ. αἰῶνος, ὅτι οἱ χριστιανοί ἀγαπῶνται καί πρίν ἀκόμη γνωρισθοῦν, μέ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης γιά τήν ἀνυπολόγιστης ἀξίας προσφορά σας στόν συνάνθρωπο, σᾶς καλωσορίζω στόν ἱστορικό τόπο μας, πού τά διάσπαρτα μνημεῖα του μέ τήν εὔγλωττη σιωπή τους μαρτυροῦν τό μεγαλεῖο τοῦ παρελθόντος, καί σᾶς εὔχομαι μέ ὅλη τή δύναμη τῆς ψυχῆς μου νά περάσετε αὐτό τό τριήμερο εὐχάριστα, νά χαρεῖτε μέ ὅσα θά δεῖτε καί θά βιώσετε καί νά φύγετε μέ καλές ἐντυπώσεις, γιατί ἔτσι θά θελήσετε νά ξαναρθεῖτε.

Εὔχομαι αὐτό τό τριήμερο, πού πιστεύω ὅτι τό ἐξασφαλίσατε μέ πολλή δυσκολία, νά εἶναι διαφορετικό ἀπό τά ἄλλα τῆς ζωῆς σας. Νά εἶναι χρόνος καταπαύσεως ἀπό τό πολύμοχθο καί εὐθυνοφόρο ἔργο σας, ἀλλά καί τριήμερο ἀπαραίτητου ἀνεφοδιασμοῦ, ἀφοῦ συνεχῶς ἐξαντλεῖσθε προσφέροντας.

Ὅταν πληροφορήθηκα ἀπό τήν κοινῆς ἀποδοχῆς ἐκλεκτή ἐπιστήμονα κ. Χριστίνα Μαρβάκη τήν ἐπιθυμία σας καί τό πρόγραμμά σας, μέσα μου φούντωσε μαζί μέ τήν ἀνείπωτη χαρά μου καί ὁ θαυμασμός μου, γιατί στήν περίεργη καί πνευματικά χρεωκοπημένη ἐποχή μας ὑπάρχουν ἀκόμη ἐπιστήμονες πού ὀρθοφρονοῦν, πού δέν «ἔκλιναν γόνυ τῷ Βάαλ» καί πού περιεχόμενο τῆς καρδιᾶς τους εἶναι ὁ Θεάνθρωπος καί ὁ ἄνθρωπος.

Ζητήσατε νά σᾶς ἀπευθύνω δυό λόγια γιά τόν πολυεδρικό ἀδάμαντα καί φωστῆρα τῆς Καππαδοκίας Μέγα Βασίλειο ἀναφορικά μέ τό ἀνεπανάληπτο κοινωνικό καί φιλανθρωπικό του ἔργο, τοῦ ὁποίου τό ἀποτύπωμα διαλαλοῦν οἱ αἰῶνες πού πέρασαν ἀπό τότε μέχρι σήμερα.

Τό βουνό ἀσφαλῶς καί δέν μποροῦμε νά ἀγκαλιάσουμε. Τῆς λίμνης τό καθάριο νερό ἀσφαλῶς καί δέν μποροῦμε ὅλο νά τό πιοῦμε. Μποροῦμε ὅμως τήν παλάμη μας νά ἀκουμπήσουμε στήν καταπράσινη πλαγιά τοῦ βουνοῦ καί μέ τή χούφτα μας νά πιοῦμε λίγο νερό ἀπό τή λίμνη, ὅταν διψᾶμε. Αὐτό σκέφτηκα νά κάνω καί ἐγώ σήμερα. Νά ἀκουμπήσω τό ἀλατόμητο πνευματικό βουνό μέ τίς ὑψηλές ἀναβάσεις του καί νά δροσίσω καί νά δροσιστῶ μέ τό καθάριο νερό τῆς πάντοτε ἐπίκαιρης διδασκαλίας του γιά τό θέμα τῆς φιλανθρωπίας.

Ὁ ἄνθρωπος ὡς ψυχοσωματική ὀντότητα ἀποτελεῖ σύμφωνα μέ τήν ἁγιογραφικά καί ἁγιοπατερικά θεμελιωμένη ὀρθόδοξη ἀλήθεια τό κορύφωμα τῆς δημιουργίας τοῦ σύμπαντος κόσμου. Τό σῶμα του, πού ἐδῶ μᾶς ἐνδιαφέρει, τό ἑτοίμασε ὁ ἴδιος ὁ πάνσοφος Δημιουργός μέ τά ἑξῆς πέντε χαρακτηριστικά στοιχεῖα, σύμφωνα μέ τή θεόπνευστη διδασκαλία τοῦ Μ. Βασιλείου.

α) Τό δημιουργεῖ τελευταῖο σέ σχῆμα κλιμακωτό κατά τίς ἀνιοῦσες, δηλαδή πρῶτα δημιουργεῖ τό βασίλειο καί ὕστερα τόν βασιλέα. Πρῶτα δημιουργεῖ τό τραπέζι καί ὕστερα προσκαλεῖ τόν δαιτυμόνα, τόν φιλοξενούμενο.

β) Τό τίμησε μέ ξεχωριστό τρόπο δημιουργίας. Ὅλα τά ἄλλα δημιουργήματα ἔγιναν μέ τόν λόγο Του. «Εἶπε καί ἐγεννήθησαν, ἐνετείλατο καί ἐκτίσθησαν». Τόν ἄνθρωπο τόν δημιουργεῖ μέ τά ἴδια Του τά χέρια.

γ) Προσλαμβάνει τό σῶμα τό δικό μας μέ τήν ἐνσάρκωσή Του, μέ σκοπό νά τό ἐπαναφέρει στό ἀρχαῖο κάλλος του καί ἕνα δεῖγμα αὐτῆς τῆς προοπτικῆς τό βλέπουμε τήν ἡμέρα τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μας.

δ) Αὐτό τό σῶμα τό τρέφει μέ τήν ἀνυπολόγιστη σέ ἀξία πνευματική τροφή, δηλαδή μέ τό ἴδιο του τό Σῶμα καί τό αἷμα, ἀφοῦ προηγουμένως τό καθαρίζει μέ τό λουτρό τοῦ βαπτίσματος καί τό σφραγίζει μέ τό Μυστήριο τοῦ Χρίσματος.

ε) Τέλος αὐτό τό σῶμα θά ἀναστήσει τήν «ἐσχάτην ἡμέρα» καί αὐτό τό σῶμα ἀποπνευματοποιημένο θά ἀπολαμβάνει τή μακαριότητα τῆς ἄλλης ζωῆς αἰωνίως.

Βλέπετε τί παραδίδει στά χέρια τά δικά σας καί στή φροντίδα σας ὁ Πανάγαθος Δημιουργός μας; Αὐτή βέβαια ἡ τιμή προσδιορίζει καί τήν τεράστια εὐθύνη ὅλων τῶν ὑγειονομικῶν.

Γι'αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία μας μέ τήν κρυστάλλινη διδασκαλία συνιστᾶ ἀγάπη γιά τό σῶμα: «οὐδείς τήν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησε, ἀλλά ἐκτρέφει καί θάλπει αὐτήν καθώς καί ὁ Χριστός τήν Ἐκκλησία».

Καί ὄχι μόνο ἡ Ἁγία Γραφή συνιστᾶ τό ἐνδιαφέρον τοῦ καθενός γιά τό σῶμα του, ἀλλά ταυτόχρονα καταδικάζει ἐκεῖνον πού τό φθείρει. «Ὅστις φθείρει τόν ναόν τοῦ Θεοῦ, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός». Μάλιστα ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας ἐπεκτείνει τό ἐνδιαφέρον της γιά τό φθαρτό ἔστω σῶμα μας καί κατά τήν ἡμέρα τοῦ θανάτου, ἀφοῦ μέ τιμές τό κατευοδώνει, ἀλλά καί μετά τόν θάνατό του, ἀφοῦ πρεπόντως τιμᾶ καί τά λείψανά του.

Ὁ Μ. Βασίλειος ἔχει πολύ καλά μελετήσει τήν ἀνθρωπολογία καί γνωρίζει ἄριστα τή θεολογία, γι΄αὐτό καί κυριολεκτικά ἀνασκουμπώνεται καί τρέφει χιλιάδες πεινασμένους καί περιποιεῖται ὁ ἴδιος στά ἱδρύματα πού ὀνομάστηκα «Βασιλειάδα» τούς πληγιασμένους γονατίζοντας μπροστά τους, ὅπως ὁ Κύριός

μας γονάτισε, γιά νά πλύνει τά πόδια τῶν μαθητῶν του.

Ἔβλεπε στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου τόν ἴδιο τόν Χριστό καί συνεχῶς ἠχοῦσε στά αὐτιά του ὁ διάλογος τοῦ Κυρίου μέ τούς δικαίους σύμφωνα μέ τήν εὐαγγελική περικοπή τῆς Κρίσεως «ἔφ΄ ὅσον ἐποιήσατε ἑνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοί ἐποιήσατε».

Γι΄ αὐτό μαζί καί μέ τόν κατά σάρκα ἀδελφό του Γρηγόριο, Ἐπίσκοπο Νύσσης, φώναζαν ἀπό τόν ἄμβωνα: «Ἀνοῖξτε τίς καρδιές καί τίς ἀγκαλιές σας. Οἱ φτωχοί δέν εἶναι οὔτε ξένοι, οὔτε ἐχθροί σας ἀλλά ἀδελφοί σας. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός σας. Εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Ντύστε τόν Χριστό, θρέψτε τόν Χριστό, ἐπισκεφθεῖτε τόν Χριστό, φιλοξενῆστε τόν Χριστό. Αὐτός πάσχει, ὅταν βλέπετε μπροστά σας ἄνθρωπο τῆς ἀνάγκης».

Κατά μίμηση μάλιστα τοῦ Μ. Βασιλείου τά Ἱδρύματα τῆς Ἐκκλησίας ἦταν κτισμένα τόν πρῶτο καιρό παραπλεύρως τῶν Ἱερῶν Ναῶν καί τῶν Μοναστηριῶν, γιά νά ἐξασφαλίζουν στούς ἐμπερίστατους τήν ὑγεία τοῦ σώματος μέ τήν περιποίηση τῶν ἐθελοντῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν, ἀλλά καί τήν ὑγεία τῆς ψυχῆς μέ τή θεία Κοινωνία καί τήν προσευχή.

Πολλοί ἀφιερώνονταν στήν ἐξυπηρέτηση τῶν ἀσθενῶν καί τῶν πτωχῶν μέ θυσιαστική ἀγάπη, μέ ἀποτέλεσμα τήν ἁγιότητά τους, ὅπως π.χ. ὁ ἅγιος Σαμψών ὁ Ξενοδόχος καί ἄλλοι.

Εὐκαίρως-ἀκαίρως τόνιζε ὁ Μ. Βασίλειος τήν ἀξία τῆς ἐλεημοσύνης καί δίδασκε, ὅτι αὐτός πού τήν ἐξασκεῖ μοιάζει στόν ἴδιο τόν Θεό, πού εἶναι ἐλεήμων καί φιλάνθρωπος.

«Ἡ ἐλεημοσύνη», ἔλεγε, «εἶναι χρήσιμη τέχνη. Δέ μᾶς κατασκευάζει ὑποδήματα, οὔτε ἐνδύματα, ἤ φορέματα, οὔτε χτίζει σπίτια, ἀλλά μᾶς ἑτοιμάζει αἰώνια ζωή. Μᾶς χτίζει τίς οὐράνιες κατοικίες μας καί στήνει αἰώνιες σκηνές ἐκεῖ πού θά μείνουμε αἰώνια». Καί πρόσθετε: «ὅπως ὁ ἥλιος λιώνει τό χιόνι, ἔτσι καί ἡ ἐλεημοσύνη λιώνει τίς ἁμαρτίες μας».

Σέ μία ἐκπληκτική ὁμιλία του, πού ἐκφώνησε «ἐν λιμῷ καί αὐχμῷ», δηλαδή ὅταν εἶχε συμβεῖ πεῖνα καί ξηρασία, ἔλεγε μέ φωνή πού ἐπνίγετο ἀπό τή συγκίνηση: «Γιά κάθε τί νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό, γιατί ὅλα εἶναι δικά του καί μᾶς τά προσφέρει ἡ ἀγάπη του. Πρόσεξε ὅμως: εἶσαι φτωχός; Ὑπάρχει καί ἄλλος φτωχότερος. Ἐσύ ἔχεις τρόφιμα γιά δέκα ἡμέρες, ἐκεῖνος μόνο γιά μία. Ὡς καλός καί εὐγνώμων πρός τόν Θεό παραχώρησε τό περίσσευμά σου στόν φτωχότερο, ὥστε νά ἐπέλθει ἡ ἰσότητα. Μή διστάζεις νά δώσεις, ἔστω καί ἄν ἔχεις λίγα. Μήν προτιμήσεις τό δικό σου συμφέρον μπροστά στόν κίνδυνο πού διατρέχει ὁ ἀδελφός».

«Ἀκόμη καί ἄν περιοριστεῖ ἡ τροφή σου σέ ἕνα καρβέλι καί κτυπήσει τήν πόρτα σου ὁ πραγματικός ζητιάνος, φέρε ἀπό τό ντουλάπι σου σ΄αὐτόν τό καρβέλι καί, ἀφοῦ τό κρατήσεις μέ τά χέρια σου, ὕψωσε τό βλέμμα σου στόν οὐρανό καί πές μέ πόνο: ''ἕνα ψωμί μόνο ἔχω. Αὐτό πού βλέπεις, Κύριε, καί ὁ κίνδυνος τῆς πείνας εἶναι φανερός. Ἐγώ ἀπό τό συμφέρον μου προτιμῶ τήν ἐντολή σου καί ἀπό τό λίγο πού ἔχω δίνω στόν ἀδελφό μου πού βασανίζεται ἀπό τήν πεῖνα. Δῶσε λοιπόν καί Σύ στόν δοῦλο σου πού κινδυνεύει. Γνωρίζω τήν ἀγαθότητά σου καί πιστεύω στή δύναμή σου. Ὅταν θέλεις, ἁπλόχερα σκορπίζεις τίς δωρεές σου''». «Ἄν ἔτσι μιλήσεις», συνεχίζει ὁ ἅγιος Βασίλειος, «αὐτό τό ψωμί πού δίδεις ἀπό τή στέρησή σου γίνεται σπόρος πού θά φέρει πολύ καρπό. Πές καί σύ τά λόγια πού εἶπε σέ παρόμοια περίπτωση ἡ χήρα γυναίκα πού φιλοξένησε στό σπίτι της τόν προφήτη Ἠλία: ''Ζεῖ Κύριος ὁ Θεός καί γνωρίζει ὅτι αὐτό μόνο τό καρβέλι ἔχω στό σπίτι μου, γιά νά θρέψει ἐμένα καί τά παιδιά μου. Θά μείνεις καί σύ μαζί μας καί ἄς πεθάνουμε ὅλοι μαζί''. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά μή λείψει ποτέ τό ψωμί καί τό λάδι ἀπό τό σπίτι ἐκεῖνο».

Καί συνεχίζει: «Ἄν δώσεις καί σύ ἀπό τό ὑστέρημά σου, ποτέ καί τίποτε δέ θά στερηθεῖς. Γιά τούς πιστούς ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ δίδεται μέ γενναιοδωρία. Ὅπως τό πηγάδι, ὅσο βγάζεις νερό τόσο γεμίζει. Δάνεισε καί σύ ὁ φτωχός καί ἄπορος τόν πλούσιο Θεό. Δῶσε ἐμπιστοσύνη στόν Θεό, πού θεωρεῖ πάντοτε τόν ἑαυτό του ὑποχρεωμένο, ὅταν σύ δίνεις στόν βασανισμένο, καί, ὅταν ἔρχεται ἡ κατάλληλη στιγμή, ἀνταποδίδει τήν εὐεργεσία πού ἔκανες ἑκατονταπλάσια». Καί μᾶς συμβουλεύει ἀκόμη ὁ Μεγάλος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας: «Στήν τελική κρίση στή Βασιλεία του, ἐκεῖ πού καλεῖ τούς δικαίους ὁ Κύριος τήν πρώτη θέση θά δώσει στούς ἐλεήμονες. Αὐτός πού ἔθρεψε τούς πεινασμένους θά εἶναι πρῶτος ἀνάμεσα σ΄αὐτούς πού θά τιμηθοῦν. Αὐτός πού ἔδωσε ψωμί θά κληθεῖ πρῶτος ἀπό ὅλους τούς ἄλλους. Ὁ εὐεργέτης καί μεταδοτικός θά κληθεῖ νά κληρονομήσει τήν αἰώνια ζωή πρῶτος ἀπό ὅλους τους ἄλλους δικαίους. Ὁ καιρός τρέχει καί δέν περιμένει αὐτόν πού ἀργοπορεῖ. Δῶσε λίγα, γιά νά ἀποκτήσεις πολλά».

Ἡ φιλανθρωπία σύμφωνα μέ τή διδασκαλία τοῦ Μ. Βασιλείου, πού τήν ἐξάσκησε ὅσο κανένας ἄλλος ἤ ἔστω ἐλάχιστοι ἄλλοι, δέν ἀποτελεῖ μία συνέχεια ἀνάλογων ἑλληνιστικῶν ἀντιλήψεων, δηλαδή κάλυψη κοινωνικῶν ἀναγκῶν καί θεραπεία

πληγῶν πού, ἄν ἔμεναν ἀθεράπευτες, θά προκαλοῦσαν μεγαλύτερα δεινά καί ἀναστάτωση στό κοινωνικό σύνολο.

Ἐκφράζεται ἄνετα καί ἀνεκβίαστα ὡς αὐθυπέρβαση, ἀποταγή τοῦ ἐγώ καί ὡς ἐλεύθερη ἐκλογή ὑποταγῆς-ἀναφορᾶς στό θεῖο θέλημα. «Γίνεσθε οὖν οἰκτιρμονες καθώς καί ὁ Πατήρ ἡμῶν οἰκτίρμων ἐστίν» μᾶς διδάσκει ὁ Κύριός μας. Ὁ σκοπός τῆς χριστιανικῆς φιλανθρωπίας εἶναι ἡ ἐν-Χρίστωση καί ἡ ἐν-Θέωση τοῦ ὅλου ἀνθρώπου.

Ἡ κατά Θεόν φιλανθρωπία εἴτε ὀργανωμένη εἴτε ἐλεύθερη, εἴτε συστηματική εἴτε κατά περίπτωση, εἴτε ἱδρυματική εἴτε κατ΄οἶκον διαφέρει ἀπό τήν κρατική προσφορά, πού ἀποσκοπεῖ στή θεραπεία τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν καί τήν ἐπίλυση ὑλικῶν προβλημάτων.

Ἡ Ἐκκλησία μας διά τῶν κληρικῶν της καί τῶν λαϊκῶν συνεργατῶν της παίρνει τή θέση τοῦ πατέρα καί τῆς μάνας τῶν παιδιῶν καί τῶν ἀδελφῶν καί στέκεται κοντά στόν ἐμπερίστατο συνάνθρωπό μας καί τοῦ προσφέρει αὐτό πού τοῦ πρέπει, αὐτό πού τοῦ λείπει καί ἀπό τό σῶμα του καί ἀπό τήν ψυχή του, χωρίς νά περιμένει καμιά ἀνταπόδοση.

Στά Ἐκκλησιαστικά μας Ἱδρύματα, πού εἶναι καρπός τῆς περί ἀγάπης διδασκαλίας τοῦ Κυρίου μας καί λειτουργοῦν ἐφαρμόζοντας τίς ὁδηγίες καί τό παράδειγμα τοῦ Μ. Βασιλείου, οἱ ἐμπερίστατοι ἀδελφοί εὑρίσκουν σάν σέ λιμάνι γαλήνιο τήν ἠρεμία τους, πού τόσο ἀναζητοῦν, τήν ξεκούρασή τους ἀπό τῆς πολυκύμαντης ζωῆς τά βάσανα καί τίς δοκιμασίες, καθισμένοι στίς ἀναπαυτικές πολυθρόνες τους ἤ ἔστω στά ἀναπηρικά καροτσάκια τους, φέρνουν στή μνήμη τους, ὅσοι δέν τήν ἔχουν χάσει, τίς χαρές καί τά κατορθώματα τῆς νεανικῆς τους ζωῆς καί ξαφνικά ζωγραφίζεται στό πρόσωπό τους τό ρυτιδωμένο ἕνα ἀνεξήγητο γιά τούς ἄλλους πλατύ χαμόγελο, γιατί «ὁ παππούς βλέπει λιγάκι πώς ξανάγινε παιδάκι».

Ἐδῶ ἔχουν τή συντροφιά τους καί ἀρχίζουν συζητήσεις ἀτελείωτες γιά τά παιδιά τους, κάποτε ἐδῶ γίνονται καί καυγάδες πού καί αὐτοί εἶναι κατανοητοί καί συνυφασμένοι μέ τήν κοινοβιακή ζωή.

Στό κάθε ἵδρυμα συζητοῦν ὄχι ὅπως ἄλλοτε γιά τόν Θεό καί τούς ἁγίους καί ὁμιλοῦν μέ σύνεση καί ὠφέλιμη ἐμπειρία γιά τή ματαιότητα τῆς παρούσης ζωῆς καί δείχνουν τήν ἐπιθυμία τους γιά τήν αἰώνια, ἀφοῦ ὅλοι εἴμαστε νοσταλγοί της.

Ἐδῶ παρακολουθοῦν τή θεία λειτουργία, πού γίνεται μία φορά τήν ἐβδομάδα, καί κοινωνοῦν τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Χαίρονται τίς γιορτές καί πανηγυρίζουν τά ὀνομαστήριά τους καί ζοῦν ἔντονη τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ καί τίς ἐπισκέψεις τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ, μεγάλων καί μικρῶν.

Βιώνουν βέβαια καί τόν φόβο τοῦ θανάτου, ἔχουν καί τόν πόνο, γιατί χωρίστηκαν ἀπό προσφιλῆ τους πρόσωπα καί ἄψυχα ἀντικείμενα ἀγαπημένα, γιά τά ὁποῖα ἐμεῖς δείχνουμε ἀνύστακτη φροντίδα γιά τή μέ κάθε τρόπο ἀνακούφισή τους.

Γιά ὅλα αὐτά πού γίνονται καί στίς μέρες μας μέ εὐγνωμοσύνη εὐχαριστοῦμε τόν Ἅγιο Βασίλειο, ἀφοῦ εἶναι ὁ πρῶτος διδάξας, καί τόν παρακαλοῦμε νά μᾶς ἔχει στήν προστασία του καί νά μᾶς ἐμπνέει τή θυσιαστική ἀγάπη, γιατί χωρίς αὐτή δέν εἴμαστε τίποτε καί δέν κάνουμε τίποτε.

Ἄν ἀγαπᾶς, χαμήλωσε στόν πόνο, γιά νά δεῖς τήν ἀνάγκη, καί θεράπευσε την μέ ὅ,τι ἔχεις, ἔστω καί ἄν τά χέρια σου εἶναι ἄδεια. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἐφευρετική καί ἀνοίγει δρόμους στά ἀδιέξοδα.

Ἄν ἀγαπᾶς, κλάψε, γιά νά ποτίσεις τήν ἐλπίδα, καί χαμήλωσε, γιά νά ψηλώσεις.

Ἄν ἀγαπᾶς, δημιουργεῖς καί ποτέ δέν καταστρέφεις, ἀνεβαίνεις καί ποτέ δέν κατεβαίνεις, γιά νά βρεῖς τήν ἀσχήμια, γιατί ἡ ἀγάπη εἶναι ἔξω ἀπό αὐτή.

Ἄν ἀγαπᾶς, χάνεις καί τή σκιά σου ἀκόμη, γιατί φωτίζεσαι ἀπό ὅλες τίς πλευρές.

Ἄν ἀγαπᾶς, βλέπεις μόνο τήν ἀνάγκη καί ὄχι τήν αἰτία πού ἔφερε τόν ἄνθρωπο στήν ἀνάγκη.

Ἀλήθεια! Πόσο ὄμορφα καί κρυστάλλινα πέρα γιά πέρα ἀληθινά εἶναι τά λόγια τοῦ Ἀπ. Παύλου στήν Α΄ πρός Κορινθίους Ἐπιστολή του, πού ἀποτελοῦν τόν ὕμνο τῆς ἀγάπης καί καταλήγουν: «Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ὑπομένει, πάντα ἐλπίζει καί οὐδέποτε ἐκπίπτει».